

Hisz elvégre ő nevelte, ruházta annyi időn keresztül s most semmi? Nem gondol a családjára, amikor éppen jó módban van? Ott vannak a neveletlen testvérei, még csak a Mariska keres valamit, a többi . . .

Egyik éjjel aztán, amikor ezeken morfondírozott, és minden eddiginél szilárdabban elhatározta, hogy mégiscsak kérdőre vonja Lujzát, amiért még feléjük se néz, Lujza egyedül jött haza. Lukácsot ez meglepte, de aztán megreszelte a torkát és utána szólt a lányának :

— Tee . . . izé, Lujza !

— Na ! — vetette oda kihívóan a művésznő, és a kapualatti vilány fényében valami roppant felsőbbbséggel nézett végig az apján. — Akar valamit mondani?

Csupa illat volt Lujzika, s olyan fényes, mintha selyembe mártották volna előzően. Lukács megint krárogott, aztán némi röstelkedéssel szólt :

— Hát a kapupézn? . . . Ha már így felvitte a dolgot az Isten, nem kéne hogy smucigoskodjál — s nyújtotta a tenyerét.

Lujzika elmosolyodott, aztán megnyugtatóan bólintott.

— Jó jó, majd megkapja holnap . . .

Aztán, mivel megint hosszú szoknya volt a divat, felkapta a szoknyáját és fölsietett a lépcsőn.

Az öreg bosszúsán nézett utána.

— Hónap ! — morogta. — Fenegyje meg . . . Hónap . . . Már ma is későn vóna !

Aztán csavarintott egyet a bajszán, lemondóan hadarintott a kezével és fejcsóválva ballagott a lakásába.

Majthényi György.

PONTUSI LEVÉL.

*A tar faszor mély csendje most halálos,
csak gesztenye, ha olykor dobban ott,
a fák szegélyén kék ködcsipke szálldos
és fojtott sóhajok.*

*A hajnal daccal lázadózni késztet,
az alkony csüggedt döbbenetbe űz,
a délceg ormok szánakozva néznek:
szegény Prométheusz!*

*A holt faszor zord csendje jellegváram,
az Ember-törzstől távol itt lakom,
itt véd az Ősz, e titkos fegyvertársam,
magánya: sisakom.*

*Míg pirkadat tündöklő talárjától
kápráztató hullámok oldala
 eget zengelve láng-szavakkal vádol
a rab költő dala!*

*A lépést itt látgy avar-perzsa őrzi,
a csengő szót hűvös köd-kárpitok,
behálóz száz finom gyönyör s száz őszi
fenyegető titok.*

*S az este újra lankasztó, konok,
de ködben máglya lobban: tünde fény
s fájdalom tört ódája jellobog
távol Parnassz hegyén!*

Széfeddin Szefket bej.